

บทที่ 2

บททวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยบททวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเพื่อสร้างระบบการเขียนภาษาคะฉิ่น โดยใช้อักษรไทย แบ่งออกเป็นหัวข้อใหญ่ๆ ได้ดังนี้ ประวัติความเป็นมาของกลุ่มชาติพันธุ์และภาษาคะฉิ่น แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวกับระบบการเขียน

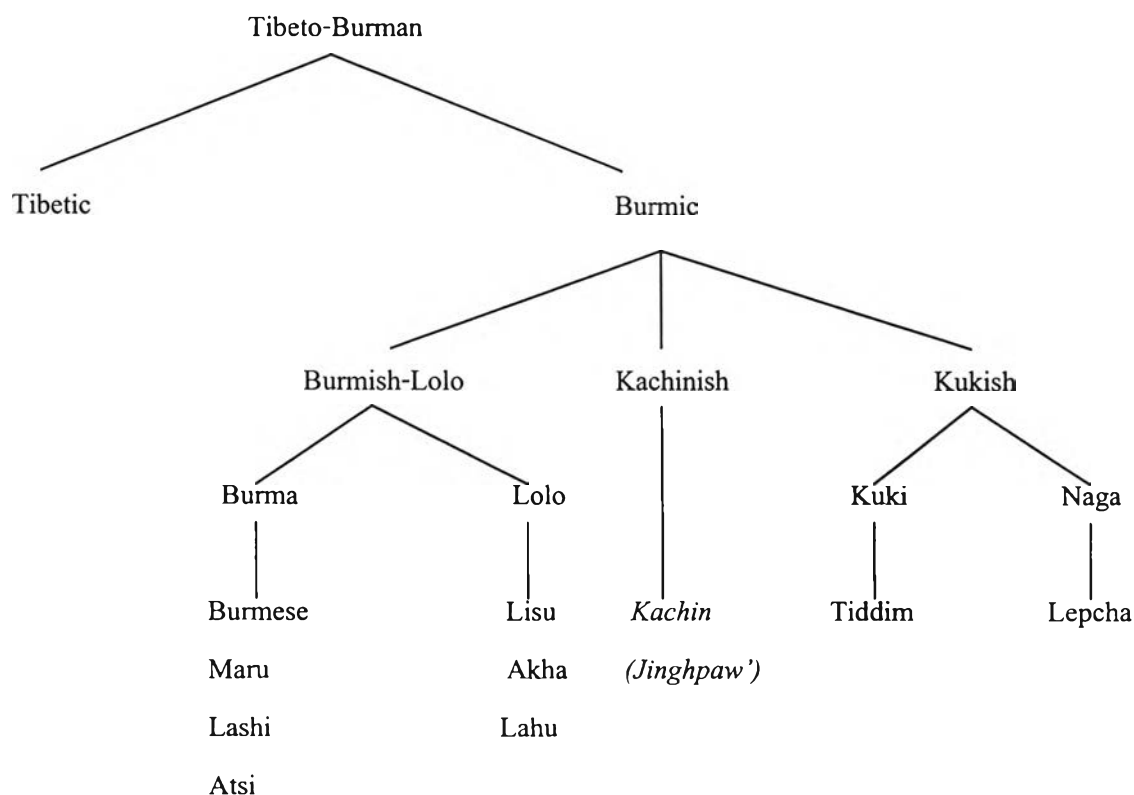
ประวัติความเป็นมาของกลุ่มชาติพันธุ์และภาษาคะฉิ่น

กลุ่มชาติพันธุ์คะฉิ่นมีถิ่นฐานดั้งเดิมอยู่ในดินแดนทิเบต เมื่อถูกรุกรานได้อพยพลงมาเรื่อย ๆ บางส่วนได้มาตั้งถิ่นฐานอยู่ทางตอนเหนือของประเทศพม่า จนกระทั่งปี พ.ศ. 2428 อังกฤษเข้ามารอบครองพม่า จึงได้เข้ายึดครองดินแดนที่คนคะฉิ่นตั้งถิ่นฐานอยู่มาผนวกเข้ากับพม่าโดยอัตโนมัติ และจัดตั้งบริเวณนั้นเป็นรัฐคะฉิ่น มีเมืองมิจนาเป็นเมืองหลวง Khaing (1996:3) กล่าวว่า คนคะฉิ่นประกอบอาชีพเกษตรกรรม ทำไร่เลื่อนลอยและล่าสัตว์เป็นอาชีพหลัก ในอดีตสังคมคะฉิ่นเป็นสังคมที่นับถือผีสาว มีการประกอบพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนับถือผีมากมาย แต่เมื่ออังกฤษเข้ามารอบครองประเทศพม่า อังกฤษได้ส่งมิชชันนารีเข้ามาเผยแพร่ศาสนาคริสต์ ซึ่งรวมถึงรัฐคะฉิ่นด้วย โดยในขณะนั้น Ola Hanson ซึ่งเป็นมิชชันนารีคนหนึ่งได้รับมอบหมายให้สร้างระบบการเขียนภาษาคะฉิ่นโดยใช้อักษรโรมันเพื่อแปลคัมภีร์ไบเบิลสำหรับคนคะฉิ่นได้ศึกษา (Yaw,1996:4)

คำว่า “คะฉิ่น” เป็นภาษาพม่า เป็นคำที่คนพม่าใช้เรียกกลุ่มชาติพันธุ์ที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในรัฐคะฉิ่น ส่วนทางรัฐฉานเรียกกลุ่มชาติพันธุ์นี้ว่า “พวกขาง” กลุ่มชาติพันธุ์ที่เรียกว่าคะฉิ่นนั้นประกอบด้วยกลุ่มชาติพันธุ์จิงผะ (Jinghpaw) เการี (Gauri) มารู (Maru) อาซี (Atsi) ลาซี (Lashi) และลิซู (Lisu) กลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้จะใช้ภาษาจิงผะเป็นภาษากลาง (lingua franca)¹ ในการสื่อสารระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ที่อาศัยอยู่ในรัฐคะฉิ่น ซึ่งภาษาจิงผะเองก็มีภาษาย่อยอีก 4 ภาษาคือ ภาษาย่อยซินลี (Sinli) พูดทางตอนใต้ของรัฐคะฉิ่น ภาษาย่อยคาคุ (Hkahku) พูดทางตอนเหนือของรัฐคะฉิ่นและภาษาอัสสัม-คะฉิ่น (Assamese-Kachin) พูดในบริเวณที่ติดกับแคว้นอัสสัมประเทศอินเดีย (Maran 1971:161)

¹ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธ์ (2533: 66) ให้นิยามภาษากลาง (lingua franca) ดังนี้ “ภาษาที่ใช้เป็นสื่อกลางเพื่อการสื่อสารในหมู่คนที่ภาษาแม่ต่างกัน เป็นภาษาที่ใช้ในกิจกรรมที่คนต่างชาติทำร่วมกัน เช่น การค้า การศึกษา การประชุมระหว่างประเทศและศาสนา เป็นต้น โดยส่วนใหญ่ภาษากลางมักจะเป็นภาษาจากภายนอกที่ต้องการเรียนในสถานศึกษา ไม่ใช่ภาษาพื้นเมือง”

ในทางภาษาศาสตร์ภาษาจิงผะซึ่งเป็นภาษากลางของคนในรัฐคะฉิ่น เป็นภาษาหนึ่งในตระกูลทิเบต-พม่า (Tibeto-Burman) สาขาย่อยคะฉิ่น (Kachinish) ในขณะที่ภาษาอื่นๆ ที่พูดอยู่ในรัฐคะฉิ่น ได้แก่ เการี มารู อาชี และลิซู อยู่ในสาขาย่อยพม่า-โลโล (Burmish-Lolo) (ดูภาพที่ 1)

ภาพที่ 1 แสดงความสัมพันธ์ทางเชื้อสายของภาษาคะฉิ่น (จิงผะ)
(ดัดแปลงจาก Delancey, 1987: 73-74)

Maran (1971) ได้ศึกษาเปรียบเทียบภาษาข่อยจีนลี ซึ่งเป็นภาษาข่อยของภาษาคะฉิ่น ที่พูดทางตอนใต้ของรัฐคะฉิ่นกับภาษาพม่า เนื่องจากสังเกตพบว่าภาษาคะฉิ่นที่พูดทางตอนใต้ของรัฐคะฉิ่นมีการเปลี่ยนแปลงไป ซึ่ง Maran (1971) ตั้งข้อสังเกตว่าการเปลี่ยนแปลงในภาษาข่อยจีนลีนี้อาจจะเกิดจากอิทธิพลของภาษาพม่า ในการศึกษาครั้งนี้ Maran (1971) เสนอการวิเคราะห์ระบบเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ไว้ดังนี้

พยัญชนะ

labial	apical	strident	velar	glottic
p	t	ts	k	ʔ
ph	th	tsh	kh	h
b	d	dz	g	
py			ky	ʔy
phy			khy	
by			gy	
pw	tw	tsw cw	kw	ʔw
bw	dw	dzw jw	gw	
pr			kr	ʔr
phr			chr	
br			gr	
m	n		ŋ	
my	ny		ŋy	
mw	nw		ŋw	
mʔ	nʔ		ŋʔ	
	l	r y	w	
	lw	rw yw		

สระ

i	u
e	o
a	

สระประสม

ai	ui	oi	au
----	----	----	----

วรรณยุกต์

- ^ เสียงวรรณยุกต์ตก
- เสียงวรรณยุกต์กลาง
- \ เสียงวรรณยุกต์ต่ำ
- / เสียงวรรณยุกต์สูง

ในการศึกษาของ Maran (1971) พบว่าระบบเสียงภาษาคะฉิ่นที่พูดทางตอนใต้ของรัฐคะฉิ่นประกอบด้วย หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว 21 หน่วยเสียง พยัญชนะควบกล้ำ 37 ชุด หน่วยเสียงสระเดี่ยว 5 หน่วยเสียง สระประสม 4 ชุด และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียง ซึ่ง Maran (1971) พบว่าภาษาย่อยจีนลีที่พูดทางตอนใต้ของรัฐคะฉิ่นได้รับเอาลักษณะทางเสียงบางประการของภาษาพม่าเข้ามา ได้แก่ พยัญชนะควบกล้ำ /mʔ/ /nʔ/ และ /ŋʔ/ ซึ่งเป็นพยัญชนะควบกล้ำที่พบในภาษาพม่า แต่ไม่พบในระบบเสียงภาษาย่อยจีนลีมาก่อน แต่เมื่อภาษาย่อยจีนลียืมคำมาจากภาษาพม่ามาจึงยืมพยัญชนะควบกล้ำทั้ง 3 ชุดนี้เข้ามาในระบบเสียง

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าคนคะฉิ่นที่อาศัยอยู่ในรัฐคะฉิ่น ประเทศพม่า ประกอบด้วยหลายกลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษาแตกต่างกัน ซึ่งใช้ภาษาจึงเผาะเป็นภาษากลาง ดังนั้น Burling (1976) ได้ศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงและคำศัพท์ของภาษาจึงเผาะ มารู และเการี ที่พูดในปัจจุบันว่าจะเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้พบว่า ระบบเสียงทั้ง 3 ภาษามีลักษณะใกล้เคียงกัน แต่ในระดับคำศัพท์พบว่าภาษาจึงเผาะมีการใช้คำศัพท์แตกต่างไปจากภาษามารูและเการี ส่วนการเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาจึงเผาะกับภาษามารูและเการี Burling (1976) ได้เสนอระบบเสียงของภาษาจึงเผาะดังนี้

พยัญชนะ

p	py	pr	t	ts	k	ky	kr	ʔ
ph	phy	phr	th	tsh	kh	khy	chr	
b	bw by	br	d	dw dz	g	gw gy	kr	
m	my		n	ny	ŋ			
			s					h
			z					
w			r	l lw y				

สระ

i	u
e	o
a	

สระประสม

ai	au	oi	ui
----	----	----	----

วรรณยุกต์

- ^ เสียงวรรณยุกต์ตก
- เสียงวรรณยุกต์กลาง
- ˘ เสียงวรรณยุกต์ต่ำ
- ˙ เสียงวรรณยุกต์สูง

จากการวิเคราะห์ของ Burling พบว่ามีหน่วยเสียงพยัญชนะ 23 หน่วยเสียง พยัญชนะควบกล้ำ 18 ชุด หน่วยเสียงสระ 5 หน่วยเสียง สระประสม 4 ชุด และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 4 หน่วยเสียง

เมื่อเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาย่อยจีนลีที่วิเคราะห์โดย Maran (1971) กับระบบเสียงภาษาจิงเผาะที่วิเคราะห์โดย Burling (1976) พบว่าระบบเสียงทั้งสองระบบมีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบเสียงพยัญชนะมีความแตกต่างกันมากที่สุด ทั้งนี้อาจจะมีสาเหตุมาจากภาษาย่อยจีนลีเป็นภาษาย่อยในภาษาคะฉิ่น ที่มีใช้ภาษาคะฉิ่นมาตรฐาน (จิงเผาะ) ประกอบกับได้รับอิทธิพลจากภาษาพม่า ดังจะเห็นได้จากมีคำยืมภาษาพม่ามากมายในภาษาย่อยจีนลี และถ้าพิจารณาระบบเสียงพยัญชนะในระบบเสียงภาษาย่อยจีนลีกับระบบเสียงภาษาจิงเผาะ พบว่าในระบบเสียงพยัญชนะภาษาย่อยจีนลีไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะ เสียงดแทรก ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก /z/ และหน่วยเสียงพยัญชนะเสียงดแทรกไม่ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก /s/ ซึ่งทั้งสองหน่วยเสียงนี้พบในระบบเสียงภาษาจิงเผาะ

ส่วนพยัญชนะควบกล้ำในระบบเสียงภาษาย่อยจีนลีกับพยัญชนะควบกล้ำภาษาจิงเผาะ พบว่าพยัญชนะควบกล้ำภาษาย่อยจีนลีมีทั้งหมด 37 ชุด ในขณะที่พยัญชนะควบกล้ำภาษาจิงเผาะมีทั้งหมด 18 ชุด ได้แก่ /py phy by ky khy gy my ny pr phr br kr khr gr bw dw gw lw/ ซึ่งพบในภาษาย่อยจีนลีด้วย สำหรับพยัญชนะควบกล้ำที่เหลืออีก 19 ชุดนั้นกลับพบเฉพาะในภาษาย่อยจีนลีเท่านั้น ทั้งนี้เหตุที่ทำให้ภาษาย่อยจีนลีมีพยัญชนะควบกล้ำมากกว่าก็คือ การได้รับอิทธิพลจากภาษาพม่าที่มีพยัญชนะควบกล้ำ /m? n? ŋ?/ เนื่องจากพบพยัญชนะควบกล้ำเหล่านี้เฉพาะในคำยืมภาษาพม่าเท่านั้น

เมื่อเปรียบเทียบระบบเสียงสระพบว่าทั้งสองภาษามีหน่วยเสียงสระจำนวนเท่ากันคือ หน่วยเสียงสระ /i e a o u/ และสระประสมก็มีเท่ากัน คือ /ai oi ui au/ สำหรับระบบเสียงวรรณยุกต์ ก็พบว่า มีจำนวน 4 หน่วยเสียงเท่ากัน ได้แก่ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ตก หน่วยเสียงวรรณยุกต์กลาง หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์สูง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างระบบการเขียน

ในด้านงานที่เกี่ยวกับการสร้างระบบการเขียนนั้น ผู้วิจัยพบว่า มีทั้งงานที่กล่าวถึงในเชิงทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างระบบการเขียน ได้แก่

Pike (1947) กล่าวว่า ในการสร้างระบบการเขียนสำหรับภาษาต่าง ๆ จะต้องคำนึงถึงว่าระบบการเขียนนั้นจะต้องสะท้อนระบบภาษาพูดได้อย่างสมบูรณ์ โดยไม่ขัดต่อความรู้สึกของเจ้าของภาษา ที่จะยอมรับระบบการเขียนที่สร้างขึ้นมา ด้วยเหตุนี้ Pike จึงเห็นว่าระบบการเขียนที่สร้างขึ้นมาจึงควรจะต้องเลือกใช้ตัวอักษรจากระบบการเขียนของภาษาที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกัน เพื่อก่อให้เกิดความสะดวกในการเรียนรู้และการเขียน โดยได้เสนอข้อควรพิจารณาสำหรับการสร้างระบบการเขียนไว้ดังนี้

1. สัญลักษณ์ 1 สัญลักษณ์ควรจะต้องแทน 1 หน่วยเสียง ไม่ควรใช้สัญลักษณ์มากกว่า 1 สัญลักษณ์แทน 1 หน่วยเสียง เพราะจะทำให้เจ้าของภาษาเกิดความสับสนในการเลือกใช้อักษรในระบบการเขียนภาษาตนเอง
2. หน่วยเสียงย่อยต่างๆ ควรจะเขียนโดยใช้อักษรตัวเดียวกัน เนื่องจากเจ้าของภาษามักจะไม่ได้สำเนียงรู้ความแตกต่าง
3. ระบบการเขียนจะต้องเป็นระบบที่แทนภาษาพูดได้อย่างครบถ้วนจะต้องมีสัญลักษณ์แทน หน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ได้อย่างครบถ้วนตามผลการวิเคราะห์ระบบเสียงในภาษานั้น
4. ระบบการเขียนจะต้องครอบคลุมถึงการเขียนคำยืมจากภาษาอื่นด้วย
5. ระบบการเขียนจะต้องเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาและเจ้าของภาษามีความสนใจที่จะเรียนรู้ระบบการเขียนที่สร้างขึ้นมา
6. ระบบการเขียนจะต้องไม่เป็นอุปสรรคต่อการพิมพ์ ควรเลือกใช้อักษรและสัญลักษณ์ที่ปรากฏอยู่ในระบบการพิมพ์ของเครื่องพิมพ์ดีด

ความเห็นของ Pike นี้ได้ปรากฏในงานของ Smalley (1976) ที่ศึกษาการสร้างระบบการเขียนภาษาชนกลุ่มน้อยโดยใช้อักษรไทยว่า นอกจากผู้ที่สร้างระบบการเขียนจะต้องเข้าใจระบบเสียงในภาษาชนกลุ่มน้อยอย่างดีแล้วจะต้องคำนึงถึงลักษณะของระบบการเขียนภาษาไทยปกติด้วย จึงจะทำให้ระบบการเขียนภาษาชนกลุ่มน้อยโดยใช้อักษรไทยมีประสิทธิภาพและไม่ขัดแย้งกับระบบการเขียน

ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติมากนัก Smalley ได้เสนอกฎเกณฑ์การสร้างระบบการเขียนให้มีประสิทธิภาพไว้ดังนี้

1. ระบบการเขียนจะต้องเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาและเจ้าของภาษามีความสนใจที่อยากจะเรียนรู้ระบบการเขียนที่สร้างขึ้น
2. ระบบการเขียนจะต้องเป็นระบบที่แทนภาษาพูดได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์
3. ระบบการเขียนจะต้องไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ หมายความว่าระบบการเขียนที่สร้างขึ้นจะต้องไม่ยากหรือซับซ้อนเกินไป จนทำให้เจ้าของภาษาเกิดปัญหาในการเรียนรู้
4. ระบบการเขียนจะต้องเป็นปัจจัยช่วยเชื่อมโยงไปยังการเรียนรู้ระบบการเขียนภาษาประจำชาติ ถ้าระบบการเขียนภาษาชนกลุ่มน้อยโดยใช้อักษรไทยมีลักษณะใกล้เคียงกับระบบการเขียนภาษาไทยมากที่สุดก็จะช่วยให้ชนกลุ่มน้อยที่เรียนระบบการเขียนภาษาตนเองสามารถเชื่อมโยงไปยังการเรียนรู้ระบบการเขียนภาษาไทยได้ง่ายและเร็วขึ้น
5. ระบบการเขียนจะต้องไม่เป็นอุปสรรคต่อการพิมพ์

ในด้านของงานวิจัยพบบางของ ธีระพันธ์ ล.ทองคำ (2526) ที่สร้างสัทอักษรไทยเพื่อบันทึกภาษาไทยถิ่นและภาษาชนกลุ่มน้อย เนื่องจากพบว่าคนส่วนใหญ่ที่ไม่ใช่ นักภาษาศาสตร์จะไม่คุ้นเคยกับสัทอักษรสากลที่ใช้บันทึกเสียงภาษาต่างๆ ทำให้เมื่อต้องการบันทึกเสียงภาษาอื่นจะพยายามใช้อักษรไทยเขียนภาษาอื่น ซึ่งอาจจะทำได้แต่คงจะยากลำบากและไม่ถูกต้องเท่าที่ควร เพราะระบบการเขียนภาษาหนึ่งย่อมไม่เหมาะสมในการเขียนภาษาอื่น เนื่องจากภาษาแต่ละภาษามีลักษณะเฉพาะทางด้านระบบเสียงของตนเอง ธีระพันธ์จึงสร้างสัทอักษรไทยเพื่อบันทึกภาษาไทยถิ่นและภาษาชนกลุ่มน้อยโดยการยึดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับระบบสัทสัญลักษณ์ของสมาคมสัทศาสตร์ระหว่างชาติโดยปรับให้เข้ากับระบบการเขียนภาษาไทยให้มากที่สุด รวมทั้งพิจารณาเรื่องความสะดวกในการพิมพ์กล่าวคือ สัทอักษรทุกตัวจะต้องเป็นอักษรและเครื่องหมายที่ปรากฏบนแท่นพิมพ์ของเครื่องพิมพ์ดีดภาษาไทย เนื่องจากขณะที่สร้างสัทอักษรไทยเมื่อปี 2526 นั้น ยังไม่มีการใช้คอมพิวเตอร์ (PC) กันอย่างแพร่หลายในประเทศไทย ผู้สร้างจึงคำนึงถึงเครื่องพิมพ์ดีดเป็นสำคัญ

ในการสร้างสัทอักษรไทย ธีระพันธ์ได้จัดกลุ่มสัทสัญลักษณ์ตามลักษณะการออกเสียง (manner of articulation) หรือฐานกรณ์ของเสียง (place of articulation) เหมือนของสมาคมสัทศาสตร์นานาชาติ แต่เมื่อนำแนวคิดเกี่ยวกับสัทอักษรไทยไปทดสอบความเหมาะสมในแง่การใช้จริงกับนักภาษาศาสตร์และผู้ที่มีใช้นักภาษาศาสตร์ กลับพบว่าระบบสัทสัญลักษณ์ที่สร้างขึ้นมานั้นยังไม่เป็นที่พอใจของนักวิชาการที่มีใช้นักภาษาศาสตร์ ซึ่งมีความเห็นว่าระบบสัทสัญลักษณ์ที่สร้างขึ้นสำหรับถ่ายเสียงควรยึดความคุ้นเคยและการได้ยินของคนไทยเป็นหลัก เช่น ถ้าเสียงใดที่คนไทยมีแนวโน้มได้ยินเป็นเสียง [ก] ก็ให้ใช้อักษร <ก> แทนเสียงนั้นเพียงแต่เพิ่มเครื่องหมายบางอย่าง เช่น / - . เป็นต้น เพื่อแสดงว่า ก” ใช้แทนเสียงที่คล้าย ๆ เสียง [ก] ในภาษาไทย ทำให้ธีระพันธ์จัดกลุ่มเสียงพยัญชนะ

โดยใช้เสียงภาษาไทยเป็นหลักทั้งหมด 25 กลุ่ม เช่น กลุ่มเสียงซึ่งใช้ ก เป็นสัญลักษณ์ร่วม กลุ่มเสียงนี้มี 10 เสียงด้วยกัน ประกอบด้วยเสียงกัก 4 เสียง เสียงเสียดแทรก 2 เสียง และเสียงกัก-เสียดแทรก 4 เสียง ดังนี้

ก	แทนเสียงลิ้นส่วนหลัง-เพดานอ่อน กัก ไม่ก้อง ไม่มีกลุ่มลม [k]
ค	แทนเสียงลิ้นส่วนหลัง-เพดานอ่อน กัก ก้อง [g]
ก	แทนเสียงลิ้นส่วนหลัง-ลิ้นไก่ กัก ไม่ก้อง ไม่มีกลุ่มลม [q]
ค	แทนเสียงลิ้นส่วนหลัง-ลิ้นไก่ กัก ก้อง [G]
ก,	แทนเสียงลิ้นส่วนหลัง-เพดานอ่อน เสียดแทรก ก้อง [y]
ก.	แทนเสียงลิ้นส่วนหลัง-ลิ้นไก่ เสียดแทรก ก้อง [ɣ]
ก"	แทนเสียงลิ้นส่วนหลัง-เพดานอ่อน กัก-เสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่มีกลุ่มลม [kx]
ค"	แทนเสียงลิ้นส่วนหลัง-เพดานอ่อน กัก-เสียดแทรก ก้อง [gy]
ค	แทนเสียงลิ้นส่วนหลัง-ลิ้นไก่ กัก-เสียดแทรก ไม่ก้อง ไม่มีกลุ่มลม [qx]
ก"	แทนเสียงลิ้นส่วนหลัง-ลิ้นไก่ กัก-เสียดแทรก ก้อง [Gx]

สำหรับการสร้างสัทอักษรไทยสำหรับถ่ายเสียงสระ ริระพันธ์ได้ปรับรูปสระในระบบการเขียนภาษาไทยปกติเพียงเล็กน้อย เพื่อใช้เป็นสัทสัญลักษณ์แทนเสียงสระ เนื่องจากรูปสระภาษาไทยมีมากมายจึงไม่เป็นที่ปัญหาในการสร้างสัทสัญลักษณ์ ส่วนสัทสัญลักษณ์แทนเสียงวรรณยุกต์ ลักษณะน้ำเสียง ทำนองเสียง ฯลฯ ริระพันธ์ได้เลือกใช้สัญลักษณ์ให้ใกล้เคียงกับของสมาคมศัพทศาสตร์นานาชาติ โดยที่มิได้ใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ < ' ˊ ˋ ˊ > ในภาษาไทย ทั้งนี้เพราะสัญลักษณ์ของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีมากมายเกินกว่าที่จะปรับรูปวรรณยุกต์ทั้ง 4 รูปในภาษาไทยให้ใช้ได้เพียงพอ

จากการศึกษาการสร้างสัทอักษรไทยเพื่อบันทึกภาษาไทยถิ่นและภาษาชนกลุ่มน้อยของริระพันธ์ ทำให้ผู้วิจัยพบว่าการสร้างสัทอักษรไทยจะต้องใช้สัญลักษณ์เป็นจำนวนมาก ทั้งนี้เพราะสัทสัญลักษณ์จะต้องครอบคลุมเสียงในภาษาทุกภาษาได้ทั้งหมด ซึ่งต่างจากการสร้างระบบการเขียนของภาษาใดภาษาหนึ่งที่จะใช้สัญลักษณ์เท่าที่จะครอบคลุมระบบเสียงในภาษานั้นๆเท่านั้น ผู้วิจัยจึงจะใช้ความรู้ที่ได้จากงานวิจัยนี้เป็นแนวทางในการสร้างระบบการเขียนภาษาคะฉิ่น โดยใช้อักษรไทยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เนื่องจากการสร้างสัทอักษรไทยในงานวิจัยของริระพันธ์เป็นการผสมผสานระหว่างหลักเกณฑ์ของสมาคมศัพทศาสตร์นานาชาติกับระบบการเขียนภาษาไทย อันเป็นประโยชน์ต่อการสร้างระบบการเขียนภาษาคะฉิ่น โดยใช้อักษรไทย

ในการสร้างระบบการเขียนภาษาชนกลุ่มน้อยโดยใช้อักษรไทยถ้าหากใช้แนวคิดเรื่อง phoneme-based script ซึ่งสัญลักษณ์ 1 สัญลักษณ์แทนหน่วยเสียง 1 หน่วยเสียง เพียงอย่างเดียวจะทำได้

ไม่ยากนัก เพียงแค่เลือกสัญลักษณ์มาแทนแต่ละหน่วยเสียงเพราะผู้สร้างไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงระบบการเขียนหรือกฎเกณฑ์การออกเสียงในภาษาไทย แต่หากต้องการให้ระบบการเขียนภาษาชนกลุ่มน้อยโดยใช้อักษรไทยใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและไม่ขัดแย้งกับระบบการเขียนภาษาไทยก็จะต้องประยุกต์ระบบการเขียนภาษาไทยเข้ามาด้วย ดังที่ Smalley (1976) พบปัญหาในการเลือกรูปสระแทนเสียงสระในภาษาเขมร ทั้งนี้เนื่องจากหน่วยเสียงสระในภาษาเขมรมีจำนวนมากกว่าหน่วยเสียงสระภาษาไทยมากถึง 10 หน่วยเสียง Smalley แก้ปัญหานี้โดยใช้รูปสระไทยเท่าที่มีแทนหน่วยเสียงสระเดียวกันในภาษาเขมร ส่วนหน่วยเสียงสระภาษาเขมรที่ไม่พบในระบบสระภาษาไทยก็จะใช้วิธีผสมรูปสระเป็นแบบต่างๆเพื่อแทนหน่วยเสียงสระที่เพิ่มเติมจากที่มีใช้ในภาษาไทย เช่น ใช้รูปสระ < ี๋ > แทนหน่วยเสียงสระ /əə/ และปัญหาเดียวกันนี้ Smalley ก็พบในการเลือกอักษรไทยแทนเสียงพยัญชนะภาษาม้งเช่นกัน เนื่องจากภาษาม้งมีเสียงพยัญชนะและพยัญชนะควบกล้ำทั้งหมด 61 ชุด ในขณะที่ภาษาไทยมีเสียงพยัญชนะและพยัญชนะควบกล้ำเพียง 32 ชุด แต่มีอักษรแทนเสียงพยัญชนะภาษาไทยทั้งหมด 44 รูป จึงทำให้เกิดปัญหาในการเลือกอักษรไทยแทนเสียงพยัญชนะภาษาม้ง Smalley แก้ปัญหาโดยการเลือกใช้อักษรแทนเสียงที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกัน เช่น เลือกใช้อักษร < ฉ > แทนหน่วยเสียงพยัญชนะกัก ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน /g/ เนื่องจาก < ฉ > แทนหน่วยเสียงกัก ไม่ก้อง ฟันลมเกิดที่เพดานอ่อน /kh/ ในภาษาไทยซึ่งมีคุณสมบัติทางเสียงใกล้เคียงกับ /g/ คือเป็นเสียงกัก เกิดที่เพดานอ่อนเหมือนกัน นอกจากนี้สำหรับบางหน่วยเสียงที่ไม่พบในภาษาไทย Smalley ใช้สัญลักษณ์ 2 สัญลักษณ์เขียนด้วยกันเพื่อแทน 1 หน่วยเสียง เช่น < ตซ /ตส > แทนหน่วยเสียง /ts/ เป็นต้น

ในการสร้างระบบการเขียนภาษาลีซูโดยใช้อักษรไทย Hope (1976) ได้พยายามให้สัญลักษณ์ 1 สัญลักษณ์แทนหน่วยเสียง 1 หน่วยเสียง แต่เนื่องจากภาษาลีซูมีหน่วยเสียงพยัญชนะมากกว่าหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทย ดังนั้น Hope จึงพิจารณาเลือกอักษรแทนหน่วยเสียงที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกัน เช่น เลือก < ฉ > ซึ่งเป็นอักษรแทนหน่วยเสียง /kh/ ในภาษาไทยแทนหน่วยเสียง /x/ ในภาษาลีซู เพราะหน่วยเสียง /kh/ และ /x/ เป็นหน่วยเสียงเพดานอ่อนเหมือนกัน และใช้ < ฉ > ซึ่งเป็นอักษรแทนหน่วยเสียง /ch/ ในภาษาไทยแทนหน่วยเสียง / ɟ / ในภาษาลีซู เนื่องจากเป็นหน่วยเสียงเพดานแข็งเหมือนกัน

นอกจากนี้ในการพิจารณาเลือกอักษรไทยสำหรับระบบการเขียนภาษาชนกลุ่มน้อย สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และโสภณา ศรีจำปา (2533) ได้ให้ข้อสังเกตว่า อักษรไทยทุกตัวล้วนมีเสียงวรรณยุกต์ (สูง-ต่ำ) กำกับอยู่ โดยอักษรสูง ได้แก่ ข ฉ ฐ ถ ผ ฝ ษ ศ ส ห จะมีวรรณยุกต์เสียงขึ้นกำกับ ในขณะที่อักษรต่ำ ได้แก่ ค ฅ ง ช ซ ฌ ญ ฑ ฒ ณ ท ธ น พ ฟ ภ ม ย ร ล ว ฬ ฮ และอักษรกลาง ได้แก่ ก จ ฎ ฏ ด ต บ ป อ จะมีวรรณยุกต์เสียงกลางกำกับอยู่ ทำให้ในการเขียนแม้ว่าจะไม่ปรากฏรูปวรรณยุกต์ < ' ˊ ˋ ˋ ˋ > แต่ในการอ่านออกเสียงก็จะมีเสียงวรรณยุกต์กำกับอยู่เสมอ ลักษณะเช่นนี้จึงไม่ควรนำอักษรสูงมาใช้ในระบบการเขียนภาษาชนกลุ่มน้อย

จากงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับระบบการเขียนเหล่านี้ช่วยให้ผู้วิจัยสามารถคาดการณ์ปัญหาที่จะเกิดขึ้นในการสร้างระบบการเขียนภาษาละตินโดยใช้อักษรไทย พร้อมทั้งแนวทางการแก้ปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นมาเพื่อให้ได้ระบบการเขียนที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพมากที่สุด